

skal jeg bemærke, at vi jo synes at være enige om, at det, det kommer an paa, er, at det staar Selskabet klart, at det skal udvise Konduite i den Maade, hvorpaa det udøver sin Virksomhed. Jeg havde troet, at det vilde være noget lettere for Selskabet at gøre det, naar man vedtog mine Forslag, men da de have mødt Modstand, er jeg villig til, at tage dem begge — altsaa Nr. 2 og 3 — tilbage. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 4 skal jeg derimod bemærke, at jeg ikke tror, at den ærede Ordfører har Ret i, at Udvalgets Forslag under Nr. 13 overhovedet er tilfredsstillende, thi i Udvalgets Forslag under Nr. 13 staar der, at der skal indskydes Ordene: „fra Dplagsbevisets rette Indehaver“, og det lægger Udvalget særlig Vægt paa. Jeg tror overhovedet ikke, at det behøver at staa der, thi det er en ganske selvsagelig Ting, at det ikke kan være andre end Dplagsbevisets rette Ihændehaber, der overhovedet kan endossere, men jeg skal endvidere bemærke, at naar § 6 affattes saaledes, som Udvalget foreslaar, kan den kun angaa den første Stiftelse af Pantereetten, thi den anden Gang, der endosseres, sker det jo ikke længere af Dplagsbevisets rette Ihændehaber, men af Garantibevisets rette Ejer. Som Følge deraf vil man ved at vedtage Udvalgets Forslag under Nr. 13 absolut erklære, at man i § 6 kun taler om det første Endossement. Nu kan det godt være, at det forholder sig, som den højtærede Justitsminister sagde, at man ikke behøver at sige noget i Lovforslaget om, at man senere kan endossere, men det forekommer mig dog at være ret rimeligt, at det siges i et Lovforslag som dette, at denne Ret overdrages ved Endossement. Som Følge deraf vil jeg henstille, om man ikke i Stedet for Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 13 maatte foretrække mit Forslag under Nr. 4.

Hvad mine Vædringsforslag til § 7 angaar, skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om at anføre „Sted“ bemærke, at den ærede Ordfører synes at mene, at naar et bestemt Sted er anført, betyder det, at saa vilde alle vedkommende vide, at der skulle Pengene hentes. Men der skulle de netop ikke hente dem. Der staar ikke noget eneste Sted i de følgende Dele af Loven, at man har det mindste at gøre med det fastsatte Betalingssted, men der staar derimod, at

man skal henvende sig til Pant sætteren personlig, for saa vidt man overhovedet vil protestere, men det er altsaa noget helt andet. Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, hvad den højtærede Justitsminister bemærkede, at man maa have Lov til at bestemme Betalingsstedet. Hvad jeg mener, er dette, at det ikke er heldigt at indføre en Forpligtelse til at angive et Betalingssted, naar man ikke knytter retslige Virkninger dertil. Endnu skal jeg tilføje den Bemærkning: Hvad er Betalingsstedet, er det Kjøbenhavn, er det Aarhus, eller er det Tordensfjoldsgade 15, 1ste Sal i Kjøbenhavn o. s. v. Hvad er Betalingsstedet? Naar de Herrer ville spørge om, hvad andre Love sige om Betalingsstedet, vil jeg henvise til, at i Bekselloven siges der, at Betalingsstedet skal indføres i en Beksel, men der staar tillige, at naar ikke noget andet særligt Betalingssted er anført, er det Trassatens Bopæl. Ja, naar man kommer med en saadan Bestemmelse, betyder Stedet noget, for saa ved man, hvad det er, men naar der simpelthen i en Lov staar, at Sted skal anføres, saa er det fyldestgørende at sige: Kjøbenhavn eller Aarhus, og der er ingen, der er det allermindste hjulpet ved at saa en saadan Stedsbestemmelse indført. Derfor forekommer det mig fremdeles ikke heldigt at have dette Ord staaende, men, da der er rejst Modstand imod mit Forslag, skal jeg heller ikke have noget imod at tage det tilbage, idet jeg tillader mig at henstille til Udvalgets Overvejelse, om der ikke kunde være Grund til at foretage en Vædring i den Henseende. Med Hensyn til mit Forslag under Nr. 5 Lit. b. angaaende Ordene: „ingen Haandpantret stiftet“, kan jeg i og for sig være ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at det kan være hensigtsmæssigt, at man er meget streng med sine Regler, at man tager Bestemmelser, som ere meget kategoriske, og saa lader det gaa ud over den, som i det paagældende Tilfælde ikke har kendt disse Bestemmelser og overtraadt dem. Det kunde maaske nok være rigtigt, men det kunde jo dog, forekommer det mig, ogsaa være ret hensigtsmæssigt, om Udvalget vilde gøre den Forandring i sit Forslag under Nr. 15, sidste Stykke, at man i den 3dje Linie til: „er ingen Haandpantret stiftet“ — som der staar — tilføiede